

När stjärnorna viskar

Det är natt, och du har vant dig vid att det är natt, men det är inte riktigt ok att det håller på att bli morgon. För så länge det är natt, är det fortfarande igår, men när det blir dag, blir det måndag, och när det blir måndag börjar en ny arbetsvecka, och när den nya arbetsveckan börjar är semestern definitivt slut.

Och om semestern är slut, finns det ett helt liv därute som du måste ta tag i. Terminsstart. Plikter. Planer. Relationer. Jobb.

Semestern var – ok. En del var fantastiskt, underbart, magiskt, men en del annat blev inte som du tänkte dig. Och om det nu blir morgon – och alla tecken tyder på att det kommer att ske – kommer ledigheten att ligga bakom dig. Det är försent att göra mer magi, mer underbart.

Och du var fri under semestern. Inga scheman att förhålla sig till, inga listor att pricka av saker på. Och nu binds du långsamt igen, av allt du måste.

Det ringlar sig kring din kropp som ormar, de där måstena. Måste jobba. Måste göra matlådor. Måste gå på möten och måste hålla ordning på almanacka. Måste ringa människor, måste skriva mail, måste hålla igång allting hela tiden.

Det är natt. Du orkar inte.

Du reser dig upp från sängen, går ut på balkongen. En sista gång ska du titta på stjärnornas sken över världen. Du röjer undan lite tvätt som ligger och torkar på stolarna på balkongen – badkläder och handdukar, minnen från en tid som nu känns rosaskimrande nostalgisk för dig fast det var i förrgår – och sätter dig på en stol.

Stjärnorna tindrar mot dig, de är fria. Ingenting binder en stjärna, det är därför de glittrar i natten. Det är som att de blinkar åt dig.

Stjärnor är fria att gå sina egna vägar, tänker du, samtidigt som du konstaterar att du kan flera stjärnbilder utantill, som när du var barn. Orion och Orions bälte, Cassiopeia – vänta lite, stjärnorna är inte fria, de sitter där de sitter. Bortsett från en fallande stjärna då och då finns det få saker som är så väldokumenterade som att stjärnorna bor där de bor.

Och ändå tindrar de och glittrar i natten. Ändå är de din bild av frihet.

Du är trött, det är sant, och man kanske måste vara det för att stjärnorna ska tala till en. Och plötsligt faller stjärnornas filosofi mjukt som en viskning emot dig: Frihet handlar inte om att röra sig fritt, utan att öppna sig för himlen.

Det är nästan samma ord som Jesus säger i söndagens bibeltext. Till den som inget hör och inget kan säga, säger Jesus "Öppna dig!" Ta med dig de orden, frihetens ord. Det är inte dina omständigheter som bestämmer din frihet, det är din öppenhet – den öppenhet som är en gåva från Gud, och den gåvan kan öppnas var som helst och när som helst. Frihet är inte något som kräver att du är på en viss plats, eller i en viss sinnesstämning. Frihet är öppenhet.

Gå och lägg dig igen, min vän. Sov i trygghet. Gud, som var med igår och öppnade semesterns ljuvlighet åt dig, ska öppna arbetslivets frihet åt dig. Gud är med dig i alltihopa.

Charlotte Frycklund, präst i Svenska kyrkan

texten är hämtad från blogg.svenskakyrkan.se/tankar inför helgen